

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: Česká pošta, s. p., IČO 47114983
sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1 – Nové město

proti
žalovanému: Český telekomunikační úřad, IČO 70106975
sídlem Sokolovská 58/219, 190 00 Praha 9 – Vysočany

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č. j. ČTÚ-8 063/2023-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým předseda Rady žalovaného (dále také jen „předseda“) změnil výrok I. rozhodnutí žalovaného, sekce rozhodování sporů a ochrany spotřebitele⁰⁰ ze dne 15. 12. 2022, č. j. ČTÚ-47 317/2022-639/III (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), ve formě pokračování v přestupku dle § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se žalobce dopustil tím, že v období od ledna 2022 do 16. 8. 2022 inzeroval pojištění obsahu zásilky Balík Komplet, a to jak na 28 provozovných prostřednictvím plakátů, letáků, produktových informací a digitální obrazovky, tak na svých webových stránkách, ačkoli dle Poštovních a obchodních podmínek České pošty, s. p. – ostatní služby, bylo možno sjednat pouze limit odpovědnosti za škodu, nikoli pojištění. Tímto jednáním se dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele obviněný dopustil klamavého konání, čímž porušil zákaz nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 téhož zákona. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný žalobci uložil za tento přestupek pokutu ve výši 60 000 Kč podle § 24 odst. 17 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele a výrokem III. povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž namítal, že slovo „pojištění“ vnímá jako nadčasové a používal ho v rámci kampaně v jeho obecném významu, nezávislém na aktuální právní definici, a proto informace o něm nebyla věcně nesprávná ani nepravdivá. Podle žalobce mezi pojištěním a odpovědností za škodu není rozdíl způsobitelný podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele. Žalobce uvedl, že jeho záměrem nebylo, aby spotřebitel nabyt dojmu, že si kupuje lepší službu, než odpovídá skutečnosti, ale o to, aby snadno pochopil, co je vůbec součástí nabízené služby. Očekávání spotřebitele by podle žalobce nebyla jiná, kdyby byl použit namísto pojmu „pojištění“ pojem „odpovědnost za škodu“; žalovaný dle žalobce dostatečně v prvostupňovém rozhodnutí nezdůvodnil, proč by měl obecný význam slova „pojištění“ narušit ekonomické chování spotřebitelů.

II. Rozhodnutí předsedy Rady žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Předseda shledal rozklad nedůvodným, přistoupil však ke změně výroku I. prvostupňového rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to tak, že se v něm slova „*v období od ledna 2022 do 16. 8. 2022*“ nahradil slovy „*v níže vymezených dnech a období*“ a v 29. řádku tabulky výraz „*leden 2022*“ nahradil datem „*1. 2. 2022*“. Odůvodnil to potřebou větší určitosti a větší přiléhavostí výčtu jednotlivých dnů období pro skutkový stav (jednotlivé útoky). Ve zbytku předseda Rady žalovaného prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
5. Předseda shrnul relevantní právní úpravu i skutková zjištění, ze kterých žalovaný při rozhodování vycházel. Následně vysvětloval, proč užívání pojmu „pojištění“ žalobcem u jeho produktů představovalo věcně nesprávnou a tedy nepravdivou informaci, tedy klamavé konání ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele; sdílel názor žalovaného v prvostupňovém rozhodnutí, že užití tohoto pojmu spotřebitelům evokuje, že jde o „službu navíc“. Výraz „pojištění“ nelze podle předsedy zbavit jeho právního významu. Rovněž upozornil, že odpovědnost za škodu na rozdíl od pojištění není žádnou službou, nýbrž zákonnou povinností plynoucí z poskytování poštovních služeb; v případě pojištění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jde o „službu navíc“, kdy se škoda nahrazuje bez ohledu na to, zda byla prokázána existence odpovědnosti za škodu či identifikována osoba za škodu odpovědná.

6. Pokud žalobce nerozumí, proč by na základě jeho nabídky měl spotřebitel očekávat uzavření pojistné smlouvy, předseda odpověděl, že toto očekávání se nabízí právě s ohledem na použitý výraz „pojištění“. Argument, že běžnému spotřebiteli není známa právní úprava poskytování poštovních služeb, pak předseda označil za zcela lichý, je názoru, že průměrný spotřebitel ví, že se například v případě poškození zásilky může u žalobce domáhat náhrady škody. Předseda vytknul žalobci, že „*nezákonně vylepšoval image své služby v očích veřejnosti*“, když „pojištění“ prezentoval jako přidanou hodnotu nabízených služeb, přestože pozici spotřebitele nijak nevylepšovalo, když šlo jen o snížení rozsahu možné náhrady škody do částky 50 000 Kč. Předseda vyjádřil názor, že spotřebitel tak mohl očekávat vyšší míru ochrany zásilky a mohlo ho to přimět uzavřít poštovní smlouvu právě s žalobcem namísto jiného poskytovatele poštovních služeb, tedy praktika měla vliv na ekonomické chování spotřebitele.
7. Předseda také uvedl citace žalovaného z některých jím vedených správních řízení, řešících případy, kdy před slovem pojištění žalobce uváděl „*tzv.*“ a tvrdil, že je u většiny druhů zásilek bezplatné a jde ve skutečnosti o pouhý „*limit odpovědnosti*“. Následně žalobce argumentoval, že udaná cena a pojištění jsou sice rozdílné instituty, ale se stejnou funkcí a účelem. Předseda to označil za nepřipustné směšování těchto dvou institutů. V rámci námitkového řízení pod jinou spisovou značkou pak žalobce výslovně upozorňoval, že uvedením udané ceny na zásilce není sjednáno její pojištění ve smyslu zákona o pojišťovnictví. Z těchto příkladů předseda dovodil, že se žalobce k užívání výrazu pojištění „*vůbec nehlásil*“.

III. Žaloba

8. Žalobce se domáhal zrušení prvostupňového i napadeného rozhodnutí žalobou, ve které rozdělil svou argumentaci do dvou žalobních námitek.
9. V první žalobní námitce žalobce znovu vyložil argumentaci na podporu svého názoru, že informace o pojištění u jeho produktů není věcně nesprávná, jelikož slovo pojištění existuje také v obecném významu, nikoliv pouze jako právní termín definovaný zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Žalobce uvedl, že se nesnažil u spotřebitelů vyvolat dojem, že nabízí pojištění ve smyslu občanského zákoníku, a odkázal na definici tohoto slova ve Slovníku spisovné češtiny – „*forma služeb zajišťující úhradu škod na majetku, zdraví apod. způsobených náhodnými událostmi*“. Podle žalobce je většina spotřebitelů laiky, kteří nehledají za slovy primárně jejich právní význam, a klamavá praktika je charakterizována věcnou, nikoliv právní nesprávností komunikované informace. Žalobce je přesvědčen, že přestože jsou mezi porovnávanými instituty rozdíly, věcně, z pohledu průměrného spotřebitele, naplňuje jeho odpovědnost za škodu (z pohledu spotřebitele právo na náhradu škody), která je součástí propagované služby Balík Komplet, obecný význam slova pojištění, a proto nejde o informaci věcně nesprávnou ani nepravdivou. Žalovaný podle žalobce neprokázal opak, tedy že by spotřebitelem očekávaný obsah výrazu pojištění neodpovídal podobě služby Balík Komplet. Žalobce uvedl, že výraz pojištění používá i společnost Alza.cz, a. s., jako označení pro službu zajišťující přednostní vyřízení reklamace zboží, k čemuž přiložil snímky obrazovky z webových stránek jejího internetového obchodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

10. Dále žalobce vyčetl předsedovi, že neodůvodnil, proč je podle něj nutno trvat na právní definici výrazu pojištění. Žalobce nesouhlasí s předsedou ani v tom, že by bylo pro posouzení věcné správnosti a pravdivosti informace či pro rozhodování spotřebitele ohledně koupě podstatné, zda forma žalobcem nabízeného pojištění je samostatnou službou, nebo součástí jiné služby; za podstatný rys služby naopak žalobce považuje dohodu o úhradě škody vzniklou náhodnou událostí.
11. Žalobce rovněž vysvětlil, proč je podle něj nabízené „pojištění“ skutečně nadstandardní službou, když například u produktu „Obyčejná zásilka“ zákazníkovi v případě škody právo na její náhradu nevzniká. Proto byl žalobce dle svých slov oprávněn inzerovat „pojištění“ jako výhodné, neboť skutečně výhodné oproti jiným službám je a jednalo se o reklamní kampaň.
12. Žalobce také namítal, že nebylo v přestupkovém řízení prokázáno, že by průměrný spotřebitel na základě užití výrazu „pojištění“ očekával uzavření pojistné smlouvy, jak předseda v napadeném rozhodnutí uváděl. Navíc v případě nahodilé události a vzniku škody se případné reklamační řízení u žalobce věcně neliší od řízení u pojistitele.
13. K citacím z jiných správních řízení v napadeném rozhodnutí žalobce upozornil, že šlo o jiný produkt, konkrétně příplatek „Udaná cena“, přičemž k tomu žalobce vlastní klamavost připouští. Tento produkt však nebyl předmětem řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí.
14. V *druhé žalobní námitce* žalobce znovu uvedl, že užití výrazu „pojištění“ není způsobilé přivést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Žalovaný podle něj neprokázal, že by se očekávání lišila v případě použití výrazu „odpovědnost za škodu“, „právo na náhradu škody“ či např. formulace „odpovídáme za škodu do výše 50 000 Kč“. Žalobce si není vědom, že by spotřebitelé pro zásilky sjednávaly pojištění s třetí osobou. Proto žalobce nepovažuje ovlivnění spotřebitele při jeho rozhodování a nákupu služby Balík Komplet za prokazané.
15. Žalobce tedy shrnul, že informace o pojištění, tak, jak byla použita žalobcem v reklamní kampani, není ani věcně nesprávná, ani nemůže vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Nejedná se tedy o klamavou obchodní praktiku ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Proto žalobce soudu navrhl, aby zrušil jak napadené, tak i prvostupňové rozhodnutí, a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný k *první žalobní námitce* sdělil, že žalobce použitím výrazu „pojištění“ signalizoval spotřebitelům, že v případě využití služby Balík Komplet bude jejich zásilka pojištěna, přestože tomu tak nebylo. V tom žalovaný shledává nesprávnost a nepravdivost informace. Žalobce si podle žalovaného protiřečí, když uvádí, že spotřebitel si pod pojmem „pojištění“ představí institut náhrady škody, ale zároveň je pro něj termín „pojištění“ srozumitelnější než termín „odpovědnost za škodu“ (pro což ani žalobce neuvedl žádný argument). Pokud jsou podle žalobce termíny zaměnitelné, nic mu nebránilo v tom, aby užíval právě termín „odpovědnost za škodu“, když jej užívá i ve svých poštovních podmínkách. Klamavost informace pak žalovaný spatřuje právě i v absenci pojmu „pojištění“ v poštovních podmínkách, potažmo i v poštovní smlouvě; co v ní není uvedeno, nemůže být očekávatelnou součástí služby. K argumentaci žalobce obecným významem slova „pojištění“ žalovaný uvedl, že ani této definici obsah produktu Balík Komplet nevyhovuje, jelikož

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

neobsahuje službu úhrady škod, nýbrž pouze smluvně upravuje podmínky odpovědnosti žalobce za škodu na přepravované zásilce, respektive je omezuje do částky 50 000 Kč. Žalovaný k tomu odkázal na články 3 a 35 poštovních podmínek žalobce, ze kterých vyvodil závěr, že žalobce pod slovem pojištění propagoval svou odpovědnost za škodu jako výhodu v ceně produktu, přestože u „zapsaných“ zásilek je náhrada škody samozřejmostí. U „nezapsaných“ zásilek tuto odpovědnost vylučuje sám žalobce prostřednictvím svých poštovních podmínek, nikoliv zákon. K příkladům jiných klamavých jednání, které žalobce sám uznal, žalovaný konstatoval, že se od zde posuzované věci ve svých důsledcích neliší, když mohl na základě takové informace spotřebitel daný produkt zvolit. K poukazu na praktiky společnosti Alza.cz, a. s., žalovaný uvedl, že mu nepřísluší posuzovat vhodnost názvu služby, kterou poskytuje subjekt nepodléhající doзору žalovaného; poukázal však na to, že společnost ve svých obchodních podmínkách alespoň vysvětluje, že se nejedná o pojištění.

17. K *druhé žalobní námitce* žalovaný uvedl, že žalobce sám zmínkou o tom, že si spotřebitelé běžně k jeho přepravním službám nesjednávají pojištění u třetí osoby, prokázal naplnění i druhé části definice klamavé obchodní praktiky.
18. Ve zbytku žalovaný odkázal na spisový materiál a odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí a navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, která mu předcházela, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
20. Žaloba není důvodná.
21. V dané věci je předmětem sporu mezi účastníky řízení otázka, zda žalobce svým jednáním, jímž v rozhodném období inzercí a v propagačních materiálech prezentoval poštovní službu Balík Komplet nabídkou „pojištění“, naplnil definici nekalé obchodní praktiky, konkrétně žalovaným posouzeného nekalého jednání podle § 5 zákona o ochraně spotřebitele. Soud ze správního spisu a z podání účastníků zjistil, že v dané věci jde o spor o výklad pojmu „pojištění“ v podmínkách poskytování poštovních služeb žalobce podle poštovního zákona a Poštovních a obchodních podmínek České pošty, s.p. - ostatní služby. Oproti tomu není mezi účastníky sporné, jakým způsobem žalobce inzeroval pojištění zásilky, což je patrné z výslovných užití výrazu „pojištění“ tak, jak je zmapoval a správní orgán a jak jsou znovu opakovány v napadeném rozhodnutí na str. 6 na různých nosičích inzerce.
22. Soud vyšel z následující právní úpravy.
23. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.
24. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Podle odst. 3 téhož paragrafu se nekalou obchodní praktikou rozumí mimo jiné zejména klamavé konání podle § 5 téhož zákona.

25. Podle § 5 zákona o ochraně spotřebitele se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.
26. Podle § 2758 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) se pojistnou smlouvou pojistitel zavazuje vůči pojistníkovi poskytnout jemu nebo třetí osobě pojistné plnění, nastane-li nahodilá událost krytá pojištěním (pojistná událost), a pojistník se zavazuje zaplatit pojistiteli pojistné.
27. Podle § 13 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „poštovní zákon“) za škodu vzniklou ztrátou, poškozením nebo úbytkem obsahu poštovní zásilky provozovatel odpovídá jen v rozsahu sjednaném v poštovní smlouvě. Za jinak vzniklé škody na poštovní zásilce odpovídá, jen bylo-li to v poštovní smlouvě sjednáno. Pokud odesílatel v souladu s poštovní smlouvou uvedl na poštovní zásilce částku, kterou ji oceňuje, škoda se hradí nejvýše do této částky. V ostatních případech se škoda hradí nejvýše do částky sjednané v poštovní smlouvě; nebyla-li taková částka sjednána, výše náhrady není omezena.
28. Skutkové znaky nekalých obchodních praktik obsahují přílohy č. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele, resp. příloha směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách“). Protože žalobce inzeroval předmětnou službu jako službu „v ceně“ své zákonné odpovědnosti za škodu pod pojmem „pojištění“, a navíc je tato zákonná povinnost smluvně vylučitelná či omezitelná (jak ji žalobce ostatně ve svých Poštovních podmínkách omezuje), dospěl soud k závěru, že jednání žalobce je podřaditelné pod klamavé konání podle ustanovení § 5 zákona o ochraně spotřebitele.
29. Z výše citovaných zákonných ustanovení je patrné, že institut pojištění je od základu naprosto odlišný od odpovědnosti za škodu plynoucí z poštovního zákona. Pojistná smlouva je úplatnou smlouvou mezi pojistitelem a pojistníkem, případně další osobou (beneficientem), kdy v případě nahodilé události pojistník platí sjednané pojistné. Odpovědnost za škodu na zásilkách podle poštovního zákona nese poskytovatel poštovních služeb, a to buď do sjednané, nebo neomezené výše.
30. Z toho plyne, že hlavní rozdíl mezi těmito dvěma instituty tkví především v rozsahu smluvní volnosti nad rámec zákonné povinnosti žalobce. Inzerce pojištění znamená propagaci služby navíc, ke které poskytovatel poštovních služeb není povinen, a kterou lze sjednat jedinečně pojistnou smlouvou, tu však žalobce nesjednával ani neposkytoval ani institut pojištění nezahrnul do svých Poštovních podmínek. Soud tak přisvědčuje žalovanému v tom, že výrazy „náhrada škody“ a „pojištění“ nelze zbavit jejich právního významu, neboť mají dopad do rozhodování spotřebitelů.
31. K odpovědnosti za škodu na převzaté zásilce je však žalobce zjevně vázán zákonem (ustanovení § 13 poštovního zákona). Nad rámec této zákonné povinnosti však žalobce spotřebitelům materiálně nic navíc v rámci služby Balík Komplet nenabízel. Naopak to, co

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

označoval za „pojištění“, nepravdivě zaměňovalo, resp zastiňovalo stávající možnosti náhrady za škodu v podmínkách poštovních služeb dle zákona a Poštovních podmínek, tedy klamně vyvolávalo dojem jiné služby navíc.

32. Jelikož tedy žalobce inzeroval, že nabízí „pojištění“ zásilek podaných v rámci služby Balík Komplet, přestože se o pojištění nejednalo, neboť nebyla uzavírána pojistná smlouva, Poštovní podmínky neobsahovaly ujednání o pojištění a spotřebitel nebyl zavázán k placení pojistného a mohl si sjednávat úhradu škod v poštovní smlouvě, soud dospěl k závěru, že šlo o věcně nesprávnou a tedy nepravdivou informaci ve smyslu ustanovení § 5 zákona o ochraně spotřebitele.
33. K naplnění definice klamavé obchodní praktiky je dále nutné, aby praktika spotřebitele vedla nebo mohla vést k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Soud považuje za zřejmé, že zde byla dána způsobilost ovlivnit takto chování spotřebitele jednoduše tím, že nepravdivá nabídka pojištění z podstaty věci vyvolává dojem, že spotřebitel obdrží zdarma navíc službu, která není standardem typu poskytované služby (i od jiných poskytovatelů), a proto by ji logicky mohl před jinými službami (žalobce i jiných poskytovatelů) upřednostnit.
34. S přihlédnutím ke kumulativnímu naplnění uvedených dvou podmínek soud přistoupil k vypořádání *první námitky* žalobce, že slovo „pojištění“ mínil v jeho obecném významu, nikoliv ve smyslu jeho právní definice dikcí občanského zákoníku. Žalobce upozorňoval, jeho zákazníci jsou laici, kteří právní definici neznají, a tudíž si pod pojmem „pojištění“ představují jeho obecný význam, podle žalobce tedy: „*forma služeb zajišťující úhradu škod na majetku, zdraví ap. způsobených náhodnými událostmi*“. Soud zde musí upozornit, že i kdyby přistoupil na tento obecný výklad, i ten se od skutečného obsahu služby Balík Komplet liší, a to u pojištění v oddělení náhrady škody od odpovědnosti určité osoby za škodu tak, jak tento rozdíl ostatně správně vysvětlil i žalovaný na str. 8-9 napadeného rozhodnutí. Je nutno přisvědčit žalovanému, že pokud žalobce nahlíží na své spotřebitele jako na laiky, kteří institut pojištění a odpovědnosti za škodu nerozlišují, tím spíše měl být obezřetný a eliminovat riziko uvedení takových zákazníků v omyl a propagaci svých služeb tomu uzpůsobit. Právě s přihlédnutím k tomu, že žalobce prezentoval „pojištění“ jako výhodu zdarma navíc, „*v ceně*“ služby, je zde zřejmá způsobilost takové propagace spotřebitele v omyl uvést a vyvolat v něm představy neodpovídající realitě, tedy věcně nesprávné a nepravdivé, způsobilé ovlivnit jeho rozhodnutí ohledně koupě služby. Soud je přesvědčen, že žalobce principiálně tento závěr musí chápat, když sám v žalobě – sice stran jiného produktu – připouští, že nabízení příplatku Udaná cena otázkou „Chcete to pojistit?“ může ve spotřebiteli vyvolat dojem, že nezvolení tohoto produktu povede k tomu, že žalobce neponese žádnou odpovědnost za případnou škodu na zásilce, a že tedy není správné tyto pojmy zaměňovat. V zásadě jde o srovnatelné situace.
35. *Druhá námitka* žalobce náhledem soudu rovněž svědčí o tom, že si je vědom rozdílů mezi pojmy „pojištění“ a „odpovědnost za škodu“, když ke způsobilosti praktiky ovlivnit rozhodnutí spotřebitele ohledně koupě služby uvedl, že si není vědom, že by spotřebitelé uzavírali pojistné smlouvy s jinými subjekty na zásilky přebírané žalobcem. Tím žalobce sám připouští, že alternativou jeho služby Balík Komplet s inzerovaným „pojištěním“ v ceně by – náhledem průměrného spotřebitele – byla pojistná smlouva se specializovaným třetím subjektem. Rozvede-li soud tuto žalobcovu úvahu, podle ní může být spotřebitel tím spíše zaujat speciální nabídkou a být v představě, že mu žalobce poskytuje v ceně služby Balík Komplet zdarma navíc službu s pojistnými podmínkami a pojistným plněním, pro kterou by jinak musel uzavírat pojistnou smlouvu. Soudu tak nezbyvá než zhodnotit tento způsob

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

reklamy za jednoznačně způsobilý ovlivnit rozhodnutí spotřebitele ohledně koupě služby nabízené žalobcem tak, že *může* vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.

36. Jelikož jiných námitek soud z žaloby neseznal a žádné vady, ke kterým má přihlížet ze zákona, neshledal, nezbyvá mu než shrnout, že předseda Rady žalovaného správně a v souladu se zákonem zamítl rozklad žalobce, jelikož ten naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tedy použil nekalou klamavou praktiku, když uváděl v rámci propagace služby Balík Komplet nepravdivou informaci způsobilou ovlivnit rozhodnutí spotřebitele ohledně koupě této služby, čímž se dopustil klamavého konání ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.
37. Z uvedených důvodů soudu nezbylo než, aby podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť k tomu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., když účastníci řízení k výzvě soudu nepožadovali nařízení ústního jednání.
38. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, soud jí proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalované nad rámec její běžné činnosti náklady v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 29. dubna 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.